

Postoj k umělému přerušení těhotenství

Dokument přijatý na zasedání výboru Generální konference v říjnu 1992

Mnohé skupiny lidí v dnešní době musely zaujmout postoj k morálním otázkám, jež se váží k umělému přerušení těhotenství - interrupci. (Interrupci se v tomto dokumentu rozumí každý počín směřující k umělému přerušení těhotenství, které již začalo. Nerozumíme tím antikoncepci, která se snaží zabránit vzniku těhotenství. Tento dokument se zabývá pouze interrupcí.) Uvedeným problémem se zabývali také mnozí příslušníci křesťanských společenství, kteří chtějí přijmout odpovědnost chránit prenatalní život a zároveň uchovat osobní svobodu žen. Potřeba určitých směrnic je zřejmá, protože se církev snaží řídit Písmem a poskytovat morální vedení, i když přitom respektuje svědomí každého jedince. Adventisté sedmého dne chtějí řešit otázku interrupce způsobem, kterým projeví svou víru v Boha jako Stvořitele a Udržovatele veškerého života, a způsobem, který vyjadřuje křesťanskou odpovědnost a svobodu. I když mezi adventisty existují rozdílné názory na otázku interrupce, snaží se tento dokument poskytnout směrnice pokud jde o zásady a základní otázky. Tyto směrnice jsou odvozeny od obecných biblických zásad, jež jsou uvedeny na konci tohoto dokumentu. (Základní orientace pro tyto směrnice vychází z důkladného studia Písma, jak je patrné z dvanáctibodového souhrnu "Zásady křesťanského pohledu na život".)

1. Prenatální lidský život je úžasný Boží dar. Boží ideál lidského života stvořeného k Božímu obrazu zvýrazňuje posvátnost lidského života a vyžaduje úctu i k životu nenarozenému. My však musíme o životě rozhodovat v situaci světa, který padl do hříchu. Interrupce není nikdy čin bez závažných morálních důsledků. Prenatální život nesmí být nikdy lehkovážně ničen. Interrupce může být uskutečněna jen z mimořádně závažných důvodů.

2. Interrupce je jedním z tragických dilemat lidské hříšnosti. Církev by měla nabídnout laskavou podporu těm, kdo musí řešit problém interrupce. Lidé, kteří přijali evangelium, nemohou zastávat odsuzující postoje. Od křesťanů se vyžaduje, aby se stali milujícími a pečujícími společenstvími víry, které pomáhá lidem v kritických situacích, kdy se musí rozhodovat mezi několika možnostmi.

3. Církev jako společenství, které pomáhá, musí vyjádřit praktickými a konkrétními způsoby své přesvědčení o hodnotě lidského života. Mezi ně patří: (a) posilování rodinných vazeb, (b) poučování příslušníků obou pohlaví o křesťanských zásadách lidské sexuality, (c) zdůrazňování společné odpovědnosti muže i ženy za plánované rodičovství, (d) volání k zodpovědnosti obou za důsledky chování, které není v souladu s křesťanskými zásadami, (e) vytvářet příznivé prostředí pro trvalý dialog o morálních otázkách, které se váží k interrupci, (f) poskytovat podporu a pomoc ženám, které se rozhodnou pro pokračování těhotenství a (g) povzbuzovat otce a pomáhat jim, aby se odpovědně podíleli na výchově svých dětí. Církev má rovněž usilovat o to, aby zmenšila nepříznivé sociální, ekonomické a psychologické faktory, které mohou vést k interrupci, a s láskou pomáhat lidem, kteří trpí v důsledku svého osobního rozhodnutí v této oblasti.

4. Církev neplní úlohu svědomí jedince, má však nabízet morální poučení. Církev nepřipouští interrupci z důvodů plánování rodičovství, výběru pohlaví dítěte nebo osobního pohodlí. Některé ženy však mohou být postaveny před mimořádné okolnosti, které vytvářejí závažné zdravotní nebo morální dilema, jako je například ohrožení života těhotné ženy, závažné ohrožení zdraví nebo jasně diagnostikovaná malformace plodu, nebo těhotenství, které je následkem znásilnění nebo pohlavního zneužití. Konečné rozhodnutí o přerušení těhotenství musí učinit těhotná žena po náležitém rozboru situace. Při rozhodování by jí měly pomáhat: přesné informace, znalost biblických zásad a vedení Duchem svatým. Navíc, nejvhodnějším prostředím pro taková rozhodnutí je prostředí zdravých rodinných vztahů.

5. Křesťané uznávají, že jsou předně a hlavně odpovědni Bohu. Usilují o vyváženost mezi svou osobní svobodou a odpovědností vůči společenství věřících a společnosti v širším slova smyslu a jejím zákonům. Rozhodují se spíše na základě Písma a podle Božích zákonů než podle měřítek lidské

společnosti. Proto musí odmítnout jako omezování osobní svobody každý pokus nutit ženu, aby zůstala těhotná nebo aby těhotenství přerušila.

6. Naše církevní zdravotnické instituce musí dostat návod pro vypracování svých interních pracovních řádů v souladu s tímto prohlášením. Zaměstnanci, kteří z náboženských nebo etických důvodů nechtějí provádět interrupční zákroky, k tomu nemají být nuceni.

7. Členové církve mají být povzbuzováni, aby se účastnili trvalého zvažování morální odpovědnosti za umělé přerušování těhotenství ve světle biblického učení.

Principy křesťanského pohledu na lidský život

"A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista." (Jan 17,3) V Kristu je zaslíbení věčného života, ale od okamžiku, kdy se lidský život stal smrtelným, jsou lidé konfrontováni s obtížnými otázkami života a smrti. Následující principy zahrnují celého člověka (tělo, duši a ducha) jako nedělitelný celek (1 Moj 2,7; 1 Tes 5,23).

Život - drahocenný Boží dar

1. Bůh je Zdroj, Dárce a Udržovatel všeho živého (Sk 17,25.28; Jób 33,4; 1 Moj 1,30; Žalm 36,9; Jan 1,3.4).
2. Lidský život má nesmírnou cenu, protože lidé, přestože padli do hříchu, byli stvořeni k Božímu obrazu (1 Moj 1,27; Řím 3,23; 1 Jan 2,2; 1 Jan 3,2; Jan 1,29; 1 Petr 1,18.19).
3. Bůh si necení lidského života na základě lidských výkonů nebo výsledků, ale proto, že jsme Božím stvořením a předmětem jeho spasitelné lásky (Řím 5,6.8; Ef 2,2-9; 1 Tim 3,4.5; Mat 5,43-48; Jan 1,3; 10,10)

Náš postoj k Božímu daru života

4. I když si lidského života ceníme, není naším nejvyšším zájmem a cílem. Sebeobětování v oddanosti Bohu a jeho zásadám se může stát důležitějším než samotný život. (Zj 12,11; 1 Kor 13).
5. Bůh vyzývá k ochraně lidského života a bere lidstvo k odpovědnosti za jeho ničení (2 Moj 20,13; Zj 21,8; 2 Moj 23,7; 5 Moj 24,16; Př 6,16.17; Jer 7,3-34; Mich 6,7; 1 Moj 9,5.6).
6. Bůh se zvláště zaměřuje na ochranu slabých, bezbranných a utiskovaných (Ž 82,3.4; Jak 1,27; Mich 6,8; Sk 20,35; Př 24,11.12; Luk 1,52-54).
7. Křesťanská láska (agape) je důsledným zasvěcením našich životů pro zlepšení života druhých. Láska také respektuje lidskou důstojnost a neschvaluje bezohledné jednání jednoho člověka a utiskování druhého (Mat 16,21; Fil 2,1-11; 1 Jan 3,16; 4,8-11; Mat 22,39; Jan 18,22.23; 13,24).
8. Společenství věřících má za úkol představovat křesťanskou lásku hmatatelným, praktickým a přesvědčujícím způsobem. Bůh nás vybízí, abychom citlivě pomáhali zraněným a nalomeným (Gal 6,1.2; 1 Jan 3,17.18; Mat 1,23; Fil 2,1-11; Jan 8,2-11; Řím 8,1-14; Mat 7,1.2; 12,20; Iz 40-42; 62,2-4).

Naše právo a odpovědnost za rozhodování

9. Bůh dává lidem svobodu volby, dokonce i tehdy, když to vede k zneužívání a tragickým důsledkům. Jeho neochota nutit člověka k poslušnosti si vyžádala oběť jeho Syna. Bůh požaduje, abychom jeho dary používali v souladu s jeho vůlí a nakonec bude také soudit jejich zneužívání (5 Moj 30,19.20; 1 Moj 3; 1 Petr 2,24; Řím 3,5.6; 6,1.2; Gal 5,13).
10. Bůh každého z nás osobně vyzývá, abychom se rozhodovali morálně, studovali Písmo a hledali biblické zásady a na jejich základě se pak rozhodovali (Jan 5,39; Sk 17,11; 1 Petr 2,9; Řím 7,13-25).
11. Nejlépe je přijímat rozhodnutí o lidském životě od jeho počátku až do konce v prostředí zdravých rodinných vztahů s podporou společenství spoluvěřících (2 Moj 20,12; Ef 5,6).
12. Člověk by se měl vždy při rozhodování předně ptát po Boží vůli (Řím 12,2; Ef 6,6; Luk 22,42).